UNGDOMMEN

·ORGAN·FOR·SOCIALISTISK·UNGDOMSFORBUND·I·DANMARK·

Nr. 5. | ABONNEMENT 35 ØRE KVARTALET | 1. Marts 1907. | ENKELTE NUMRE 5 ØRE | 3. Aarg.

Hvad nu —

—o—

Vi danske har altid haft Ord for at være bag efter. Nye Ideer rodfæster sig først sent i de danske træge Hjerner og Socialismen fik heller ikke Fodfæste her hjemme, før efter at Kommunarderne i Paris havde udført deres Heltedaad.

I Begyndelsen gik det smaat med Bevægelsen, Partiet var ikke større, end at Politiet kunde prygle det hele paa en Gang og Magthaverne brændte ogsaa efter at slaa hele "dette revolutionære Pak", som de kaldte det, ned for Fode. Men næppe var Louis Pio og de Folk, som fra først af havde ledet Bevægelsen, væk, før nye Mænd, som ikke ejede det revolutionære Sindelag, fik Ledelsen, og Parolen blev forandret til "Jævn Fremgang over hele Linien". Ja baade roligt og jævnt, men især borgerligt blev det, da Kampen om Rigsdagsmandater begyndte.

Hovedformaalet for Arbejderbevægelsen blev nu at faa saa mange af Førerne valgt ind i Rigsdagen som muligt. Hele Bevægelsens revolutionære Braad blev omhyggeligt gemt, for ikke at støde det ærede Bourgeoisi. Det gjaldt jo om at fiske Stemmer — fra alle Samfundsklasser. — Og snart var Arbejderbevægelsen gjort saa borgerlig, at en Alliance med Bourgeoisiet var det naturligste i Verden. Arbejderne gik i den Tro, at naar bare de stemte, saa ordnede Førerne Resten.

De skulde bare vente, til at Socialdemokratiet fik Flertal i Rigsdagen, saa blev Samfundet reformeret — fra Grunden af.

Der var dog nogle, som ikke slog sig til Taals med denne Forklaring, og de saa klart, at hele Bevægelsen var kommen ind i et forkert Spor, og at i Socialdemokratiet var der kun lidt, for ikke at sige slet intet af socialistisk tilbage. Uden at nøle tog de Kampen op, for at gøre Arbejderbevægelsen til det, den bør være, nemlig en revolutionær Bevægelse fri for al Smaaborgerlighed.

Godgørenhed. „Der grode Michl".

De unge Socialister bør ogsaa tage Standpunkt i denne Sag. "Kan vi være tjent med, at de Ideer, som vi kæmper for med Begejstring, forfuskes for nogle lumpne Rigsdagsmandaters Skyld? Nej, vi bør tage Afstand fra Socialdemokratiet og gaa vore egne Veje, for at naa vort Maal.

Er der andet at gøre?

— Saa kom frem med det!

Hvis ikke, lad os saa tage fat paa Arbejdet med det samme.

En stor Agitator har en Gang sagt, at Mod og Begejstring er lige saa smittende, som Fejghed og Underkastelse.

Lad os derfor med alle de Midler, som staar til vor Raadighed virke og agitere for den rene Socialisme.

Jeg tror det er bedre at kæmpe herfor, end fejgt og dvaskt følge Flertallet.

G. E. R.—i.

*

Den offentlige Mening er ofte en Autoritet; men naar man betænker, at én, højst to Generationer som oftest er nok til at give den offentlige Mening en ganske anden Retning og Skikkelse, kan man dog ikke ubetinget underkaste sig denne Autoritets Dom.

Fordommene har langt dybere Rødder i Menneskehjertet end Grundsætningerne. At kæmpe mod et Princip er ikke nær saa vanskeligt som at kæmpe mod en Fordom.

Carl Bernhardt.

Lidt Statistik.

I de nordamerikanske Fristater blev der i Tidsrummet fra den 1. Januar 1902 til den 30. Juni 1904 i Lønkampe og Strejker dræbt 13 Politibetjente og 167 Strejkende, saaret 134 Politibetjente og 1517 Strejkende samt foretaget 5532 Arrestationer.

Præsterne det sociale Spørgsmaal.

—o—

"Vi ere ude af Stand til at gennemføre Bjærgprædikens Ord i Nutiden.

Vi kan ikke i vort Erhvervsliv optræde i Jesu Aand. Den kapitalistiske Verden, vi lever i, og hvori vi lever, fordi der ingen anden findes, er indrettet efter Principperne:

"Du skal begære din Næstes Hus."

"Du skal forsøge at erobre det Marked, som andre Folk for Tiden har."

"Du skal æde det Brød, som den russiske Bonde selv har Brug for."

"Du skal rejse en Fabrik for at fortrænge ældre Bedrifter."

"Du skal tragte efter Fald for at skade andre."

"Du skal stræbe efter Toldfrihed for at sætte andre i Fare."

Paa den Maade gaar det i det uendelige.

"Du skal begære."

Fr. Naumann.
(tysk Præst).

I Oktober forrige Aar overraskedes man ved at høre, at nogle Præster havde været forsamlede til et Møde i Slagelse for at diskutere Kirkens Stilling til det sociale Spørgsmaal, og forbavsede blev vi, da vi fik at vide, at disse Præster, som her var til Stede, erklærede, ligesom Fr. Naumann i Tyskland for nogle Aar siden, at Samfundet — som lønnede dem — var i skarpeste Modstrid med den kristelige Lære, som de prædikede.

Besynderligt nok først nu kunne Præsterne se det, som for almindelige dødelige Mennesker for lang Tid siden havde staaet klart, "at et Samfund med Institutioner som Militær og Prostitution næppe er ledet efter lutter Kærlighedsprincipper. Om det derimod er kristent eller ukristent, skal vi lade staa hen, fordi disse Begreber ikke staar rigtig klare for os, særlig naar vi ser, at kristen Præstehjælp altid er nødvendig ved enhver Morder-Krigsmaskines Indvielse i Hær og Flaade o. lign. Vi har den Opfattelse, at Præsternes Stilling storartet kan forenes med Militarismen, selv om ogsaa det 5te Bud tildels kan virke lidt generende.

Naa, Slagelsemødet berørte i Følge Referatet, ikke dette Punkt, kun talte man om Kirkens Stilling til Arbejderne, og hvorledes man skulde forholde sig til det sociale Spørgsmaal.

Resultatet blev, at man burde træde til for at hjælpe de fattige og smaa i Samfundet. Det sociale Spørgsmaal kunde ikke længere være Kirken uvedkommende, men med Kraft vilde Præsterne kaste sig i Breschen for dets Løsning.

Hvad var nu Grunden til dette?

Var det maaske, fordi at Samfundets Uretfærdighed er bleven saa skrigende, at det endog er bleven hørligt i de præstelige Studerekamre, eller er det andre Forhold, som er Aarsag til denne Meningsforandring? Lad os se. Det er en Kendsgærning, at Kirkerne staar tomme, at det store, brede Befolkningslag ikke kommer der. De har faaet tilstrækkelig af Snakken om Nøjsomhed og om Lønnen hisset. Thi hvad gavner det dem, der kæmper haardt for Brødet til sig og sine. Selv har jo Præsterne deres paa det tørre, men naar Arbejderne rejser sig til Kamp for økonomisk Frigørelse, ser vi ikke sjældent Præsterne bekæmpe dem, for at være de Store — Samfundsstøtterne — til Behag.

Nu staar Arbejdernes Organisationer, trods Præsternes Modarbejden, som en Magtfaktor i vort Samfund, og saa tilbyder Præsterne dem ogsaa deres Assistance. Det viser os en Ting, at Præsterne altid har og vil staa paa den herskende Magts Side, ikke for sine "kristne" Idealers Skyld, men for at faa Magt og Indflydelse.

Præsterne har velsignet Enevoldsherredømmet og velsignet Demokratiet, men Arbejderbevægelsen har vokset sig stor og stærk uden deres Hjælp, og vil ogsaa i Fremtiden bede sig fritaget for den.

L. R.

*

Fædrelandskærlighed.

—o—

Begrebet Fædrelandskærlighed synes mig at være noget rart. Vi Arbejdere bliver stadig indprentet, at vi maa være villige til at ofre alt for Fædrelandet, medens Fædrelandet ofrer svært lidet paa os. Kan vi ikke faa Arbejde, saa vi kan leve, saa maa ikke Fædrelandskærligheden svækkes af den Grund. Nej, siges der, det er et uundgaaeligt Onde, som ingen kan hjælpe for, og hvis en Arbejder faar Anledning til at rejse f. Eks. til Amerika, hvor han har Udsigt til at faa Arbejde og en nogenlunde ordentlig Betaling for det, saa maa han for alt i Verden ikke glemme sit kære Fædreland, hvem han skylder saa meget, hedder det.

Naar man tænker paa dette, og sammenligner det med et latinsk Ordsprog, som citeredes straks efter Kongeindtoget i Kristiania 1905, for at retfærdiggøre Kong Haakon, fordi han saa pludselig kunde bytte Fædreland. Ordsproget er saalydende: „Ens Fædreland er der, hvor man kan have det godt." Saa kan man ikke lade være at studse, og man maa uvilkaarlig spørge, om dette er et Ordsprog, der bare er beregnet paa fyrstelige Personer. Har det ingen Betydning for Arbejderne?

Det forekommer mig, at de, som har meget af det forbandede Mammon, da maa have deres Fædreland, hvor som helst de kan komme til at bruge deres Penge, ligegyldigt om det er i Danmark, Norge eller Kina. Arbejderne derimod, som overalt er Genstand for Udbytning, arbejder for en Sulteløn og naar som helst risikerer at blive arbejdsledig og følgelig ikke har det godt, maa da blive aldeles fædrelandsløse, hvor de end er, og hvor meget der end tales om Frihed.

Altsaa skal der tales om Fædrelandskærlighed, maa der forudsættes, at vi har det godt.

Men saa længe Samfundet regeres af Kapitalisterne, der lever af at udbytte Arbejderne, kan vi ikke faa det godt. Derfor væk med Udbytterne og lad os faa Frugterne af vort Arbejde. Vort Fædreland er hele Jorden, dets Grænser kan ikke bestemmes af en Del mere eller mindre ærgerrige Mennesker.

Det eneste, der kan binde os til et bestemt Sted paa Jorden, maa være ens Familie eller de Mennesker, vi er vant til at omgaas. Enhver, der har rejst lidt, har lagt Mærke til, at før man er blevet kendt paa det Sted, man er kommet til, har *det* været trist, og Tankerne har ofte søgt tilbage til de mere kendte Steder; men disse Følelser er akkurat de samme, enten man er i Danmark eller i Sverige.

Hvis noget skal kunne binde os til et bestemt Sted, maa det være, at vi har det godt, eller, hvis vi ikke har det godt, at vi har Familie, som vi ikke kan forlade, og som vi ikke er i Stand til at tage med paa Rejse paa Grund af økonomiske Vanskeligheder, hvilke ikke er ukendte blandt Arbejderne.

Det er nu paa høje Tid, at vi kaster denne Snak om Fædrelandskærligheden over Bord. Hinke Bergegren har Ret, naar han siger, at det er den dummeste af alle Fordomme. Naar vi ser, hvordan de fyrstelige Personer rask væk skifter Fædreland og bliver modtaget og hyldet som nationale Konger og Dronninger i deres nye Fædreland, saa var det vel ikke at undres over, om Arbejderne begyndte at tvivle paa, om der egentlig er noget i den gamle Frase om Fædrelandskærlighed.

S. A. B.

"Af alle de skrækkelige Onder, som en Krig medfører, er maaske intet sørgeligere, end dette, at den offentlige Mening bliver forpestet af Blodsmitten." Den blodige Kamp vænner os mere og mere til Blodets vederstyggelige Lovbog. Bladene overfylder os med Lejrens væmmelige Sprog, og blodige Slag skildres daglig for os med modbydeligt Velbehag. Kvinder og Børn oplæres omhyggeligt i alle Krigens stygge Talemaader og læser ustandselig om "smukke Angreb", "prægtige" Bombardementer og "livlige" Geværsalver." "Denne abekatteagtige Fornøjelse ved at efterligne Krigens

Tone, nedværdiger den moralske Bevidsthed, og den skrækkeligste af alle menneskelige Lidenskaber, Lysten til Tilintetgørelse i dens mest udprægede og fagmæssige Skikkelse, næres, udsmykkes og pirres, saa den vokser op til at blive en Slags Mønsteranskuelse."

Fr. Harrison.

★

Til de unge

Af

Fyrst Krapotkin.

Oversat af R. H.

(Fortsat.)

Hvad skal jeg sige til Læreren — ikke til den Mand, som ser paa sin Gærning som en anstrængende Forretning, men til ham, som omgivet af en Flok glade Unger, føler sig oplivet af deres livlige Øjne og glade Latter, og som vil indpode i deres smaa Hjærner de Menneskekærlighedens Idéer, som begejstrede ham selv, da han var ung.

Jeg ser ofte, at du er bedrøvet, og jeg véd, hvad der har skaffet dig Rynker i Panden. Idag har din Yndlingselev, som ganske vist ikke er flink i Latin, men som har et udmærket Hjærte, med Begejstring fortalt om Wilhelm Tell. Hans Øjne lynede, han syntes at ville gennembore alle Tyranner, da han fremsagde Schillers lidenskabelige Vers. Men da han kom hjem, fik han Skænd af sin Mor, sin Far eller sin Onkel, fordi han ikke har vist Præsten eller Politibetjenten tilstrækkelig Respekt. I en Time prædiker de for ham: "Vær forsigtig, vis Lydighed og Respekt for Autoriteterne", og saa vil han snart kaste Schiller tilside for at læse: "Hvorledes man kommer frem i Verden."

Og nu fortælles det dig, at det er gaaet saa daarligt med dine bedste Elever. En drømmer ikke om andet end om at blive *Officer*. En anden er blevet optaget i sin Principals Forretning og stjæler nu fra Arbejderne deres usle Løn. Og du, som havde sat saa stort et Haab til disse unge, du grubler nu over den sørgelige Modsætning mellem Idealet og Livet.

Og det tænker du paa endnu! Men jeg forudsiger dig, at inden to Aar, naar du har lidt Skuffelse efter Skuffelse, saa vil du lægge dine kære Forfattere paa Hylden, og du vil tilsidst erklære, at Wilhelm Tell uden Tvivl var en meget brav Fader, men, naar alt kommer til alt, lidt forrykt, at Poesi er udmærket i ledige Timer, især efter at man en hel Dag igennem har undervist i Rentesregning; men at de Herrer Digtere altid svæver i Skyerne, og at deres Vers intet har at gøre hverken med Livet eller Skoleinspektørens næste Besøg .....

Eller ogsaa vil dine Ungdomsdrømme blive dit Manddomslivs Overbevisning. Du vil forlange en udstrakt menneskelig Undervisning for alle i Skolen og udenfor Skolen, og da du indser, at den vil være umulig under de nuværende Tilstande, saa vil du angribe Bourgeoisisamfundet i selve dets Rod. Og naar du saa er blevet afskediget af Undervisningsministeren, vil du forlade Skolen og stille dig iblandt os. Du vil oplyse Mænd, der er ældre, men mindre lærde end du, om hvilken Tiltrækning der er i Kundskab, og hvorledes Menneskeheden burde være, og hvad den kan blive. Du vil komme og arbejde sammen med Socialisterne for en fuldstændig Omforandring af det nuværende System, for at opnaa sand Lighed, virkeligt Broderskab og Frihed.

Og endelig, du unge Kunstner, Billedhugger, Maler, Digter, Musiker, har du ikke set, at den hellige Ild, som opflammede dine Forgængere, ikke findes hos jer nu? at Kunsten er flad, og at Middelmaadigheden alene hersker?

Og hvorledes kunde det ogsaa være anderledes?

Den Glæde over at have genfundet Oldtidens Verden, over at have forfrisket sig i Naturens Kilder, som frembragte Renaissancens Mesterværker, er ikke mere til for Nutidens Kunst; overfor Revolutionens Ide er den hidindtil forbleven kold, og blottet for Ideer tror den at have fundet én i Realismen, naar den nu piner sig med at levere et koloreret Fotografi af Dugdraaben paa en Plante, med at efterligne en Kos Bagparti eller at afmale i alle Enkeltheder, i Prosa og i Vers, en Kloaks stinkende Snavs, en fin Skøges Kabinet!

Men hvis det er saa, hvad skal man da gøre? vil du spørge.

Hvis den hellige Ild, som du siger brænder i dig, ikke er bedre end en rygende Væge, da bliv bare ved med at gøre, som du har gjort, da vil din Kunst snart synke ned til at blive et Haandværk til at dekorere Grossererens Salon og komponere tredie Klasses Operetter og skrive Føljetoner til Skillingsbladene. De fleste af Jer glider allerede med fuld Fart ned ad dette Skraaplan.

Men hvis dit Hjerte banker i Samklang med Menneskeheden, hvis du som en sand Digter har Øre for Livet, da vil du, naar du ser ud over dette Hav af Lidelser, hvis Bølger skyller op om dig; naar du staar Ansigt til Ansigt med disse Folkemasser, som dør af Sult, med disse Lig, der hober sig op i Gruberne, med disse lemlæstede Legemer, som ligger i Dynger ved Barrikaderne; naar du ser disse lange Rækker af Forviste, som vandrer ind i Sibirien for at begraves i Jsørkenen eller paa de tropiske Øers Bredder; naar du staar ligeoverfor den sidste Kamp, der kæmpes, de Overvundnes Smærtensskrig og Sejrherrernes vilde Fester, heltemodet i Kamp med Fejgheden, den ædle Begejstring i Kamp med Lavheden — da vil du ikke kunne holde dig nevtral. Da vil du komme til at stille dig paa de undertryktes Side, fordi du ved, at det skønne, det herlige, at selve Livsens Aand er hos dem, som kæmper for Lys, for Menneskelighed, for Retfærdighed.

Her vil du tilraabe mig: Holdt!

Ti, vil du sige, naar abstrakt Videnskab er Luksus og Lægekunsten omtrent bare Humbug, naar Loven er det samme som Uretfærdighed og mekaniske Opfindelser blot Midler til at plyndre de svage; naar Skolen, i Strid med den praktiske Mands Verdenserfaring, er sikker paa at blive besejret, og Kunsten uden den Revolutionære Idé vil sygne hen, hvad er der saa tilbage for mig at gøre?

Ja, — du har en mægtig, en velsignelsesrig Gærning, hvor dine Handlinger vil være i Overensstemmelse med din Samvittighed, et Arbejde, som kan begejstre de stærkeste og ædleste Naturer.

Fortsættes.

★

Kvinden og Samfundet.

—o—

I et „aabent Brev til Sveriges Kvinder", som ovennævnte Blad gengiver, fordi det ogsaa bærer Bud til andre Landes Kvinder, — siger Fru Ann Magret Holmgren:

"I det officielle politiske Sprog behandles Kvinden lig med Nul. Mændene tænker ikke et Øjeblik paa, at dette indeholder Foragt for os. Tværtimod, de fleste Mænd mener sig at sætte Kvinden meget højt. Og det er ærligt ment. De ser i os Hjemmets gode Genius. De beundrer vor Selvopofrelse, vor Hengivenhed og vor Ømhed. De kan "bære os paa Hænder"; men de kan ikke forstaa, at de tænkende blandt os dog aldrig bliver fuldt tilfredsstillede og lykkelige, saa længe vi ser og ved, hvor underordnet Kvindens Stilling i det hele er. — — — De ved det maaske ikke — gør sig det maaske ikke klart; men de ser ned paa Kvinden som Slægt, som Helhed betragtet af ældgammel Vane, helt fra den Tid, da Legemsstyrken var det eneste, som ansaas for at have virkelig Værdi hos et Menneske. — —

— — Og det er demoraliserende for os selv at lade os ringeagte, lige saa demoraliserende, som det er for Manden, at vi lader ham ringeagte os."

Brevskriverinden mener endvidere, at enhver, der tænker over og undersøger Samfundsforholdene, „som Manden alene har skabt", maa svare bekræftende, naar der spørges:

„Er der Trang til Kvinder ved Valget af Lovgivere? Er der Trang til Kvinder i det offentlige Liv, for at hun kan beskytte det, som er værdifuldere end alle livløse Ting, — hvor værdifulde og uerstattelige de end

derfor ligger Du og drømmer saa stygt om Natten. »Gaa ind til dig selv, Fru Sjus, og lad mig i Fred med mine Drømmerier«, sa' jeg. Og mit

der ikke mere Arbejde for ham der.

Knutten.

Vor Kammerat fra Afdeling N. Sten og Billed

København V.

København. Afdeling K. holder Møde hver Tirsdag Kl. 8½ i Rømersgade 22. Formand: A.

Side 4

er: den opvoksende Slægt, de smaa, de spæde, det dyrebareste, Landet ejer? Er der Trang til hende, naar det gælder at hjælpe og værne de ulykkelige, de lidende? Er der Trang til hende til at lægge Værdierne i det offentlige Liv om?"

Kvinden, der lider under Samfundsforholdene, som de er, lider under hele Systemet for Spiritussalg, lider under Krigens Forbandelse, og som ser, at der paa Statens Bekostning til allehaande Øjemed rejses Pragtbygninger til Opbevaring af døde Værdigenstande, medens Tusinder af Mennesker, baade Voksne og Børn, savner den nødvendigste Pleje og Beskyttelse og ødelægges aandeligt og legemligt ved elendige Bopælsforhold — kort sagt: Kvinden, der vel i endnu højere Grad end Manden er underkastet Livets Alvor og Livets Forpligtelser, maa ogsaa have den samme Ret, som han, til at være medbestemmende, naar det gælder hendes eget og Slægtens — ja, hele Samfundets Vel.

Vi vil samtidig benytte Lejligheden til at henlede "Ny Tid"s kvindelige Læseres Opærksomhed paa „Samfundet og Kvinden", som er det eneste Kvindesagsblad her i Landet — kan være, det ikke er socialistisk — men det maa erkendes, at Bladet efter yderste Evne bestræber sig paa at belyse Kvindens retsløse Stilling i Samfundet og skabe Forstaaelse af, hvor nødvendigt det er, at Kvinden selv føler sig som et uundværligt Led i Udviklingen — et Led, der maa regnes med.

*

Kongres.

—o—

I vort Arbejde for Oplysning blandt Arbejderungdommen og i vor Kamp mod det bestaaende er Socialistisk Ungdomsforbunds Kongres en Milepæl, hvor vi standser for at se tilbage paa Vejen, vi tilbagelagde, og lægge Planer for Vejen foran os.

De to Aar siden vor sidste Kongres har været en Tid præget af Liv og Fremgang, som det sig bør, hvor Ungdom træder frem.

Vel har det til Tider set ud, som der var Stagnation; vi maatte en Tid lang lade vort Blad hvile, og først nu i Aar er det lykkedes os atter at faa det ud; men saa til Gengæld kommer det to Gange om Maaneden.

Men har der været Stilstand paa en Led, saa har vi haft saa mange andre Kampmidler; rundt i Afdelingerne er der arbejdet godt ved Oplysning og Agitation, indadtil med Dygtiggørelse af Medlemmerne og udadtil med Resultatet, at flere og flere slutter sig til vore Rækker eller ser med Sympati paa vor Kamp.

Hvad mest har præget Tiden siden sidste Kongres, er vort Oplysningsarbejde blandt Soldaterne og vore Angreb paa den militære Autoritet. Haardt har vi ramt det bestaaende og dets Forsvarere ved vor Militæragitation ved Udspredelsen af "Ny Tid"s Militæropraab, saa haardt, at Autoriteterne af bedste Evne umager sig for at finde Lovparagrafer, hvormed de kan ramme dem, der er anklagede i den Anledning.

I Naivitet eller Uvidenhed tror de, at de ved at sætte i Fængsel en Snes Mand af os kan ødelægge hele vor Sag. Vor Sag, der netop ikke holdes oppe ved „Førere" og Personkultus, vil stadig kraftigere bæres frem, og hvor Autoriteterne rammer 10, træder 20 til — Forfølgelse virker kun som ny Agitation for os.

Her har vort Hovedslag staaet i de forløbne to Aar — her i Kampen mod Militarismen; men der er mangt og meget andet, vi undergraver, og som engang vil omstyrtes, medens vi samtidig ved vort Oplysningsarbejde er med at bygge op den nye Kultur, en frigjort Arbejderklasse vil gennemsyres af. Vi kæmper mod den kristelige Religionsopfattelse, der forgifter den opvoksende Slægts sunde Udvikling — mod al Autoritet, der vil kue vore Rettigheder og holde vore Krav nede.

Som alt er ogsaa vore Kampmidler og Kampmaade undergivet Udviklingens Lov — og derfor holder vi nu Rast for at betragte, hvad vi udrettede, og drøfte, hvad Fremtiden vil blive.

Maaske er vort Grundlag paa enkelte Punkter forældet, ej længere i Overensstemmelse med Udviklingen, og vi skal rette og forandre, saa vort Grundlag i alt fremtræder som fasttømret, og vi selv arbejder i Takt med Udviklingen.

Vore Love skal forandres, hele Organisationen af Forbundet, vor Bevægelse er blevet saa stor, at vi maa have flere ind i Administrationen; de enkelte magter det ikke. Udkast hertil er tilsendt Afdelingerne, for at det kan sættes under Diskussion, og Kongresdeltagerne kan møde forberedte.

Og endnu et vigtigt Punkt vil beskæftige vor Kongres: Udarbejdelsen af et Manifest.

Selv om sikkert hele vort Arbejde og dets Resultater har slaaet fast for Offentligheden hvad og hvem vi er — saa vil det dog — ogsaa som Middel i Agitationen — være heldigt, at vi i en klar og kort Redegørelse lægger frem hele vor Bevægelses Opgaver og Stilling.

Derfor er det nødvendigt, at alle rundt om i Afdelingerne nu inden Kongressen tænker over dette, — og det ved muligt først at diskuteres i Afdelingerne kan staa klart for Kongresdeltagerne, hvorledes vor Henvendelse til Offentligheden skal formes.

Socialistisk Ungdomsforbund afholder Kongres i København den 28. og 29. Marts 1907.

♧

Militærprocessen.

—o—

I Følge de sidste Oplysninger angaaende Militærprocessen falder Dommen den 9de Marts — vistnok i Aar. Anklagen lyder jo paa Overtrædelse dels af den militære Straffelov, dels af den borgerlige Straffelov (Tronfølgeloven), og i denne Tid bliver de Tiltalte stævnet til Møde i Kriminalretten for at modtage Dommen.

Det skulde ikke undre os, om Autoriteterne „ikke kunde finde" nogle af Adresserne, saa at Sagen trak længere ud endnu.

Saadanne Sager kan vare længe.

Forb.

♧

Til Forbundets antimilitaristiske Agitation og Virksomhed har vi endvidere modtaget Tak modtaget:

Smede- og Maskinarbejdernes Fagforening, Frederiksværk, Kr. 10,00; med det tidligere indkomne ialt Kr. 220,00.

Vor Bevægelse.

København. Centralafdelingen holder Møde hver Onsdag, Læsestuen, Murergade 3. Formand: H. Kern, Læsestuen, Murergade 3, København N

København. Afd. V. holder Møde hver Tirsdag, Forsamlingsbygningen, Enghavevej 40. Formand: L. Jeppesen, Dybbølsgade 26, København V.

København. Afd. C. holder Møde hver Torsdag, Forsamlingsbygningen, Kløvermarksvej. Formand: Robert Madsen, Fischersgade 4, København C.

Kastrup. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: F. Malming, „Rosendal", Kastrup.

Glostrup Afdeling holder Møde hver Fredag i Afholdshjemmet. Formand: Chr. Christensen, Fabriksvej, Glostrup.

Taastrup Afdeling. Formand: A. Chr. Christensen, Læsestuen, Akasiavej, Taastrup.

Køge. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: Alfr. Larsen, Café „Alfa", Kirkestræde, Køge.

Lyngby Afdeling. Formand: C. Sørensen, Hovedgaden 75, Lyngby.

Herfølge. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: Søren Hansen, Herfølge pr. Køge.

Thisted. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: Axel Jensen, Adr.: G. P. Hyldahl, Havnen, Thisted.

Aarhus. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: Holger Drachmann, Borupsgade 22, Aarhus.

Samsø. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: Alfred Alfast, Tranebjerg.

Vassingerød. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: J. P. Hansen. Adr.: Afholdshjemmet Lynge Mark pr. Lillerød.

—

Socialistisk Ungdomsforbunds Adresse er: Murergade 3, 1. Sal, København. Forbundsformand: Finn Madsen.

„NY TID"s Ekspedition. Adresse: Murergade 3, 1. Sal, København. Ekspeditør: Laur. Frederiksen.

„NY TID"s Redaktion. Adresse: Murergade 3, 1. Sal, København.

Alle socialistische und anarkistische Blätter werden ersucht Tausch Exemplare an „Ny Tid", Murergade 3, Kopenhagen, zu senden.

Nous demandons à toutes les gazettes socialistes et anarchistes d'envoyer exemplaires d'échange à l'adresse: „Ny Tid", Murergade 3, Copenhague.

All communications, exchanges etc. for „Ny Tid", are to be adressed to „Ny Tid", Murergade 3, Copenhagen.

„Ny Tid".

Socialistisk Ungdomsforbunds Organ, udkommer i firesidet Format den 1ste og 15de i hver Maaned.

Agitér for dets Udbredelse.

„Ny Tid" koster kun 35 Øre Kvartale (Postpenge iberegnet) og kan bestilles paa alle Postkontorer. Forhandlere faar Rabat.

Udgivet af
Socialistisk Ungdomsforbund i Danmark.
Ansvarhavende: J. BACK.

Trykt hos C. Winther, Købmagergade 62—64.